

MAANJAKO JA MAALAIKÖYHÄLISTÖ

Tshernigovilainen agronomi Minin teki Kieivissä koko Venäjän maataloudenharjoittajain edustajakokouksessa syyskuun 3 päivänä alustuksen tästä mitä tärkeimmästä aiheesta.

Hra Minin, joka on nähtävästi narodnikki (hän oli muuten samaa mieltä porvarillisen professorin Kossinskin kanssa „omaan työhön perustuvan” talouden elinkykyisyydestä), todisteli aivan oikein, että agronomia auttaa vauraita talonpoikia. Maanjako auttaa ainoastaan voimakkaita ja saattaa köyhälistön perikatoon. Maanjako on kuin sotavankkuri, jossa istuu voimakas ja survoo alleen voitettut.

Siitä ei ole epäilystäkään, että kaikki tuo on ehdottomasti totta. Vain vilpilliset ihmiset saattavat kieltää sen. Mutta mikä hra Mininin mielestä on sitten „pelastuksena”?

Hän sanoi („Kijevskaja Myslin” 244. numerossa julkaistun selostuksen mukaan):

„Ainoa, mikä kykenee pelastamaan pienimmät taloudet uudestijakojen jälkeen, on se, että niistä muodostetaan vapaaehtoisia yhtymiä niiden oman maan yhteiskäyttöä (kollektiivista viljelyä) varten”.

Ilmeistä on, että tämä narodnikkilainen resepti on yksinkertaisesti lapsellinen. Tilanherrat ja kulakit häätävät miljoonia talonpoikia maapalstoilta ja köyhdyttävät toisia miljoonia. Koko yleismaailmallinen kapitalismi, koko kansainvälisen tavaravaihdon voima, kaikkien maiden porvariston miljardipääomien koko mahti vie Venäjää mukanaan, ruokii ja tukee sen porvaristoa niin kaupungeissa kuin *maaseudullakin*, muun muassa myös yhteisön sisällä. Ja nyt meille sanotaan „pelastuksena” olevan sen, että nämä köyhetyneet talonpojat ryhtyvät yhdessä viljelemään „omaa maataan”!! Se on samaa kuin jos yritettäisiin kottikärryillä

ohittaa rautatiejuna — sekä nopeudessa että rahtikuljetusten määrässä.

Ei, herrat narodnikit! Te olette tietysti oikeassa, kun sanotte, että tämä juna musertaa alleen köyhälistöä. Mutta tässä ei pidä ajatella kottikärryjä.

Ei taaksepäin — junasta kottikärryihin, vaan eteenpäin: kapitalistisesta junasta yhteenliittyneiden proletaarien junaan.

Narodnikkien viaton haaveilu ei ole ainoastaan lapsellisen naiivia — se on suorastaan vahingollista sen vuoksi, että se kääntää köyhälistön ajatukset pois luokkataistelusta. Maalaisköyhälistöllä ei ole *muuta* pelastusta kuin luokkataistelu, jota proletariaatti käy porvaristoa vastaan muuttaakseen koko kapitalistisen järjestelmän toiseksi. Ja kaikenlaiset liitot, osuuskunnat, arttelit y.m.s. voivat olla hyödyksi vain silloin, kun ne ovat tietoisesti mukana tässä luokkataistelussa.

Mutta vaikka onkin ehdottoman kiistämätöntä, että kapitalismin kehitys ja maaseudun proletarisoituminen syvenevät kiertämättömästi Venäjälläkin niinkuin koko maailmassa, niin olisi mitä suurin virhe, jos rajoituttaisiin tähän totuuteen.

On olemassa erilaista kapitalismia: puolittain feodaalista tilanherrain kapitalismia kaikenlaisine lukemattomine erioikeuksien jätteenen, tämä on taantumuksellisinta ja joukoille tuskallisinta kapitalismia, — mutta on myöskin vapaiden farmarien kapitalismia, joka on enemmän demokraattista, joukoille vähemmän tuskallista ja jossa on vähemmän erioikeuksien jätteitä.

Minkälainen vaikutus kapitalismin kehitykseen olisi esimerkiksi sillä, jos kaikki maat Venäjällä siirtyisivät talonpojille ja ilman mitään lunastusmaksuja? Se ei olisi sosialismia. Se *myös* olisi kapitalismia, mutta vain demokraattista, ei purishkevitshilais-gutshkovilaista, vaan narodnikkilais-talonpoikaista kapitalismia. Kapitalismin kehitys olisi silloin nopeampaa, laajempaa, vapaampaa ja vähemmän tuskallista joukoille.

Juuri se onkin Venäjän nykyisen, kyseessäolevan, todellisen agraarikysymyksen *olemus*. Juuri siitä Kieivissä kiistelivät (asian olemusta ymmärtämättä) toisaalta tilanherrojen maanjaon ja porvarillisen agronomian puolustajat ja toisaalta narodnikit ja vasemmistokadetit (sellaiset kuin

Shahovskoi). He kiistelivät siitä, pitäähkö porvarillisten demokraattien jättää uuden Venäjän loppuunrakentaminen Purishkevitskien huostaan, jotta nämä rakentaisivat sen feodaalis-kapitalistiseksi? vai onko niiden otettava rakennustyö omiin käsiinsä, joukkojen käsiin, talonpoikaiston käsiin ja rakennettava ilman Purishkevitsheja, vapaan, demokraattisen kapitalismin suuntaan?

On helppo ymmärtää, minkälainen on tietoisien työmiehen kanta tässä kiistassa. Me tiedämme varmasti, että niin stolypinilainen kuin narodnikkilainenkin tie merkitsevät kapitalismin kehitystä, joka on joka tapauksessa johtava proletariaatin voittoon. Me emme masennu missään historian käänteessä. Mutta me emme anna yhdenkään historian käänteeseen tapahtua ilman osanottoamme, ilman etumaisen luokan todellista asiaan sekaantumista. Työväenluokka ei suhtaannu välinpitämättömästi Purishkevitskien ja talonpoikaisjoukkojen välisiin yhteentörmäyksiin, vaan se puolustaa mitä kiihkeimmin ja mitä suurimmalla antaumuksella talonpoikaisjoukkojen ja yleensä kansanjoukkojen mahdollisimman johdonmukaisesti ilmaistuja etuja.

Ei pienimpiäkään myönnytyksiä narodnikkien läpeensä lahonneelle muka-socialismille (joka itse asiassa on poroporvillista toiveajattelua),— mutta on kiinnitettävä mitä suurinta huomiota talonpoikaisjoukkoihin, näiden valistamiseen, herättämiseen ja yhteenliittämiseen, näiden vapauttamiseen kaikista ja kaikkinaisista pinttyneistä ennakkoluuloista — sellainen on tietoisien työmiehen linja.

Te haluatte uneksia sellaisia, että kottikärryt voittavat rautatiejunan? — siinä tapauksess meillä ei ole sama matka, me olemme äitelän manilovilaisuuden vihollisia. Te haluatte taistella Purishkevitsheja vastaan? — siinä tapauksessa meillä on sama tie, mutta tietäkää, että työläiset eivät anna anteeksi vähäisintäkään häilymistä.

Ja niihin ihmisiin, jotka orjamaisten nöyrästi kiirehtivät allekirjoittamaan sen, että stolypinilainen maanjako on „lopullisesti” menestynyt,— niihin työväenluokka suhtautuu yhtä halveksuvasti kuin etumaiset, voimakkaat ja reformismille vihamieliset luokat aina suhtaantuvat opportunisteihin ja hetkellisen menestyksen ritareihin.

„Pravda Truda” № 3.
 syyskuun 13 pnä 1913
 Allekirjoitus: V. I. I. I. n

Julkaistaan „Pravda Truda” lehdessä
 tekstin mukaan